

93 Pijn

Niemand wil het.
Iedereen kent het.
Niemand wordt ervan gespaard.
De arme heeft er last van.
Maar ook de koning.
Het hoort erbij als je leeft.
Men zoekt naar middelen om pijn te bestrijden.
Pilletjes, zalfjes, drankjes,
pijntherapie, pijnkliniek.
Het zijn dikwijls stappen in de goede richting.
Maar echt pijn wegnemen kan niemand.
Jammer.

Ik schrijf erover omdat ik momenteel
erg veel last heb van mijn rug.
Erg vervelend.
Ik wilde dingen doen,
maar die lukken niet.
Ik geraak niet vooruit.
De rug wil niet.
Ik hoop snel op beterschap.
Ik ga mijn pijn naar de Here God.

Jammer genoeg is de Here God

geen Sinterklaas,
die je op je wenken bedient.
Pijn is immers ook een les,
die je moet leren.
Het helpt je eraan te denken
te danken voor je gezondheid,
blij te zijn elke dag dat je geen pijn moet doorstaan.

Ik ben er mij van bewust dat er vandaag
duizenden mensen zijn met pijn:
mensen met
tandpijn, hoofdpijn, pijn aan de knie,
buikpijn, spierpijn, pijn aan de voet,
last van astma, last van suikerziekte,
oogpijn, oorpijn, keelpijn.
Het kan niet op.

En dan heb je nog pijn die elders zit:
pijn omdat het niet botert tussen papa en mama,
liefdesverdriet, pijn omdat je een slecht rapport hebt.

Of nog erger: pijn omdat je vriend gestorven is,
of opa, oma, oom of tante, broer of zus.

Mensen in oorlogsgebied ervaren elke dag
verschrikkelijke angst en verdriet.

Toch is God er elke dag.
Hij heeft de wereld lief.
Hij houdt van jou en van mij.
En als ik vandaag serieus pijn heb,
dan vergeet ik zeker niet
om tot Hem te komen.
Ik vraag Hem om de pijn weg te nemen,
liefst zo vlug mogelijk.
"Maar Here, help mij,
om de pijn te verdragen,
zo lang de pijn er is.
U bent immers mijn Schild
en mijn Verlosser.
U bent immers mijn Heelmeester."

© Tonny Appermont

94 Huiswerk

De kinderen zitten in hun klasje.
Het is doodstil.
Daarjuist was er veel herrie.
Te veel herrie.
En dat wil de meester niet.

"Stop! Gedaan!

Neem de leesboekjes maar!"

Het is bijna half vier.

Tijd om te lezen is er niet meer.

Wel tijd om straf te krijgen.

Kijk maar!

Daar is de meester.

Hij heeft blaadjes in zijn hand.

Elk kind krijgt een blad.

"Steek dat maar in je boekje!

Schrijf het blaadje maar vol.

Netjes en zonder fouten.

Wie meer dan vijf fouten schrijft,

begint opnieuw.

Begrepen?"

Niemand durft nog iets te vragen.

En weet je... het is vrijdag.

Op vrijdag is er nooit huiswerk.

Vandaag wel.

Je ziet het aan de kinderen.

Je ziet het aan Kim.

Ze komt thuis met een lang gezicht.

"Dag schatje."

Het is mama die dat zegt.

Kim zegt niets.

Ze is boos.

Ze smijt haar boekentas zo maar op de grond
en ze loopt naar de tuin.

Mama zegt niets.

Ze neemt de boekentas van Kim.

Ze zet de boekentas in de kamer van Kim.

Foei, wat ligt de kamer er rommelig bij.

Dag mag niet!

Zondagavond.

Kim heeft haar werk nog steeds niet gemaakt.

Ze zoekt naar haar boekentas.

Mama ziet het, maar ze zegt niets.

Zij weet waar de de boekentas is.

"Wat zit je toch te draaien?" vraagt papa.

"Ben je misschien gestoken door een wesp?"

"Ik vind mijn boekentas nergens.

Vrijdag heb ik ze hier in de living gezet
en nu is ze weg."

"Pardon," zegt mama, "niet gezet.

Je hebt ze gegooid.

Ga je kamer maar opruimen!"

Kim loopt naar haar kamertje.

Mama heeft gelijk.

Haar kamer lijkt net een stal.

Ze legt alles netjes op zijn plaats.

De boekjes op het rek,

de knuffel in het bed,

de doos met lego in de kast.

"Warempel, daar ligt mijn boekentas!"

Kim neemt meteen haar boekje uit de tas

en ze schrijft netjes en zonder fouten.

Want ze wil niet nog eens opnieuw

moeten beginnen.

Zo hoort het.

Een half uur later is ze klaar.

Ze is blij dat haar werk af is.

Strafwerk. Boe.

Dat heeft ze liever niet.

En gelijk heeft ze!

In de Bijbel zie je dat God ook straft.

God is liefde,

toch straft Hij.

Omdat Hij van de mensen houdt.

Vreemd hé?

En als mama of papa je straffen,

doen ze dat...

omdat ze van je houden.

© Tonny Appermont

95 Blazen

Mijn kinderen zijn bijna volwassen.

Ze vinden het leuk om af en toe "uit" te gaan.

Dat betekent dat ze dan naar een fuif gaan.

Of naar een festival.

Of naar een verjaardagsfeest.

Of nog iets anders.

Ik blijf het raar vinden dat al die dingen

één ding gemeen hebben:

ze beginnen laat.

Heel laat.

Toen ik zo jong was als mijn kinderen nu,

moest ik terug thuis zijn op het uur

dat de festiviteiten nu beginnen.

Het feest begint om 11 uur.

Ik moest om 11 uur terug thuis zijn.

Voor alle duidelijkheid, het gaat hier over

11 uur 's avonds.

Vorige vrijdag was ik onderweg naar de "Jenevernacht".

Het was dus bijna 11 uur.

Gelukkig ging een andere papa de meisjes terug ophalen... om twee uur in de nacht.

Politie. Blauwe lichten.

"STOP. Alcoholcontrole."

Ik moest blazen.

Het was voor mij niet de eerste keer.

Maar wel de eerste keer dat ik het nieuwe "blaastoestel" zag.

Je moest in het toestel blazen zonder dat je lippen het machientje aanraakten.

"Als het groen wordt, mag je door."

Dat waren de woorden van de agent.

Ik dacht:

"Ik ga mijn kinderen (en die van een ander) niet met een zatte kop vervoeren.

Ik wil geen moordenaar zijn."

Het duurde nauwelijks vijf seconden.

Groen.

"Rijd maar door meneer,
nog een goeie nacht."

Controle door de politie.
Die controle heeft bij mij geen hartkloppingen
veroorzaakt.

Ik had geen alcohol gedronken.
Mijn verzekeringspapieren zijn in orde.
De verkeerstaks is betaald.
De auto gaat op tijd naar de keuring.
Rijden maar!

Maar hoe zit het met mijn leven?
Alles in orde?
Doe ik wat Jezus vraagt in het
'grote gebod'?
Op een vraag van een wetgeleerde
wat het grootste gebod in de wet is,
antwoordt Jezus:

"Gij zult de Here God liefhebben
met heel uw hart,
met heel uw ziel
en heel uw verstand.
Dit is het grote en eerste gebod.

En het tweede gelijk, is:

gij zult uw naaste liefhebben als uzelf."

Stel u voor dat er een blaastest zou zijn,
met als resultaat 'groen' wie een
perfecte uitvoerder is van dit grootste gebod
en 'rood' als dat niet het geval is.

Ai, ai. Ik moet er niet aan denken.

Gelukkig is de Here Jezus aan het kruis
gestorven tot vergeving van onze zonden.

De straf is betaald!

© Tonny Appermont

96 Dierendag

4 oktober = dierendag.

Vandaag vinden heel wat mensen
het heel erg belangrijk
om hun huisdier
eens flink te verwennen.

God heeft de dieren gemaakt,
dus moeten we zeker zorgen voor de dieren.
Het is een schande hoe sommige mensen
hun dieren behandelen.

Maar dieren echt verwennen vind ik dan ook weer niet nodig.

Ik denk aan een liedje dat ik leerde

toen ik nog een klein ventje was.

Ik ken het nog steeds.

Hieronder de tekst.

Toen onze Mop een Mopje was

was hij aardig om te zien.

Nu bromt hij alle dagen

en bijt nog bovendien.

Waf woef waf woef,

waf woef waf woef,

en bijt nog bovendien.

Nu bromt hij alle dagen

en bijt nog bovendien.

Je bent een echt bedorven dier!

Eerst at je wat ik bood;

nu wil je lekkere beetjes

en lust niet eens meer brood.

Waf woef, waf woef,

waf woef, waf woef,

en lust niet eens meer brood.

Nu wil je lekkere beetjes.

en lust niet eens meer brood.

De mop zei hierop tot de knaap:

hoe dwaas praat jij daar toch!

Had jij mij niet bedorven,

'k was een lief Mopje nog.

Waf woef, waf woef,

waf woef, waf woef,

'k Was een lief Mopje nog.

Had jij mij niet bedorven,

'k was een lief Mopje nog.

Tot daar het liedje.

En voilà, nu ken je meteen mijn standpunt.

Dieren houden? Prima.

Dieren verzorgen? Prima.

Dieren verwennen? Erg dom.

Dan kunnen die dieren inderdaad wel eens
heel erg vervelend worden.

Lijken die dieren niet een beetje op kinderen?

Kinderen zijn heel leuk.

Maar als ze al te zeer verwend worden...

dan... (Vul het zelf maar in!)

© Tonny Appermont

97 Leerkracht

5 oktober = dag van de leerkracht.

Ik ben leerkracht geworden in 1974.

Dat is al lang geleden.

Toen bestond de dag van de leerkracht nog niet.

Ik heb gezocht wanneer men in ons land begon met "de dag van de leerkracht".

Ik heb het niet gevonden.

Het is ook niet belangrijk.

Wat wel belangrijk is = goede leerkrachten.

Heb jij zelf herinneringen aan goede leerkrachten?

Ik ook.

En heb jij ook herinneringen aan "minder goede" leerkrachten?

Ik ook.

Er is was maar één leraar helemaal volmaakt.

Dat was de Here Jezus.

Wat Hij leerde aan de mensen, staat netjes genoteerd in de Bijbel.

En ook de manier waarop Hij omging met

Zijn "studenten", vind je terug in de Bijbel.

Hij had steeds het juiste antwoord.

Hij leerde de mensen met boeiende gelijkenissen.

Hij leerde van op een berg, vanuit een boot,
in de synagoge, in de tempel, in huizen, in het veld.

Lesgeven op de manier, zoals de Here Jezus dat deed,
kan geen enkele leerkracht,
maar we kunnen proberen een beetje op Hem te lijken.

Dat is ook al prima.

En als de kinderen het leuk vinden bij hun leerkracht,
dan leren ze bij.

Simpel toch?

Ik wens alle leerkrachten veel goede moed
vanuit mijn verhaaltjes-website
en ik wens hen van harte Gods zegen toe
in hun mooie werk.

© Tonny Appermont

98 Leo aan het werk

"Als jij de rode bessen plukt, dan krijg jij een nieuwe boekentas."

Leo is zeven jaar.

Hij wil zo graag een boekentas.

Heeft hij er dan nog geen?

Jawel... Maar hij wil graag een nieuwe.

Na de vakantie mag hij naar het tweede leerjaar

en dan wil hij graag een nieuwe boekentas.

"Je hebt er al één," zegt papa.

"Maar ik wil zo graag een nieuwe."

"Ach jongen, ik wil ook wel een nieuwe auto.

En een nieuwe keuken voor mama.

En nieuwe zetels in ons salon."

"Maar moet je eens zien.

Mijn boekentas is te klein.

En kijk eens hoe vuil!"

"Ja, ja, vuil. Dat is wel je eigen schuld.

Maar is ze echt te klein?"

"Ja papa, er kan niet eens een grote kافت in."

"Goed, als jij de rode bessen plukt,
dan krijg jij een nieuwe boekentas."

Nu zit Leo te plukken.

In de tuin.

Er staan tien grote struiken.

Vol met rode bessen.

Af en toe stopt Leo enkele rode bessen in zijn mond.

Dat mag wel.

Alleen mag hij er niet te veel eten,

want dan krijgt hij buikpijn.

Maar Leo is slim.

Hij snoept niet te veel.

De rode bessen smaken heerlijk.

Mama zal de bessen gebruiken

om er confituur van te maken.

Tien struiken moet hij plukken.

Nu heeft Leo al twee emmers rode bessen geplukt.

En de eerste struik is nog niet klaar.

't Is meer werk dan hij dacht.

Maar Leo wil en zal zijn nieuwe boekentas

bij elkaar verdienen.

Hij werkt maar door.

Twee dagen lang.

Dan zijn alle struiken leeggeplukt.

Hij heeft wel dertig emmers rode bessen verzameld.

"Goed zo Leo! Jij bent flink!"

En dan krijgt Leo zo maar € 50 euro in zijn hand gestopt.

Genoeg om een mooie boekentas te kopen.

Hopelijk ben jij niet lui gevallen.

Wat doe je als papa of mama je iets vragen?

Is het steeds te veel gevraagd?

Mama en papa zijn heel blij als jij ook meehelpt.

Ook al vind jij die klusjes vervelend.

Doe het voor papa en mama.

En doe het "als voor de Here".

Veel zegen toegewenst!

© Tonny Appermont

99 Spreuken

"Zoals het klokje thuis tikt,

tikt het nergens."

Ken je die spreuk?

En ken je de betekenis van die spreuk?

Toen ik klein was, stond er in onze living

boven op de schouw een klok.

Die klok kon je zien.

Maar je kon ze ook horen.

"Tik tik tik tik."

Netjes in de maat.

Bij de burens hadden ze ook een schouw.

Op die schouw stond ook een klok.

Die klok kon je ook horen.

"Tik tik tik tik."

Ook netjes in de maat.

In dat huis woonden mijn burenen.

De buurjongen zat bij mij in de klas.

Hij was heel erg slim.

Zeker op technisch gebied.

Ik vond het heel leuk om samen met hem
spelletjes te spelen.

Mens-erger-je-niet.

Of Monopoly.

Of met kaarten spelen.

En we hebben ook een zeepkist in elkaar gestoken.

"We" betekent dan vooral "hij".

Ik heb er fijne herinneringen aan.

Ik was heel graag bij de burenen.

De buurvrouw was bovendien heel netjes.

En we kregen een glaasje water
en een snoepje erbij.

En wat vertelde de klok op de schoorsteen?

"Tik tik tik tik."

Netjes in de maat.

Was die klok dan beter dan de klok bij ons thuis?

Geen idee!

Toch zegt de spreuk:

"Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens."

Het heeft eigenlijk niets met klokken te maken.

Het gaat over iets gans anders.

Je weet het vast.

Het betekent dat het thuis nog het best van al is.

Want thuis kan je jezelf zijn.

Thuis mag je uithuilen.

Thuis mag je vertellen tegen je mama en papa

dat er op school iets heel ergs is gebeurd.

Thuis mag je rustig naar het toilet gaan.

Thuis mag je de badkamer gebruiken.

Thuis heb je misschien nog een leuke zus

en een klein broertje.

Nergens beter dan thuis.

Het klopt:

"Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens."

Wist je dat er in de Bijbel een boek is

met de naam 'Spreuken'.

In dat boek staan...

spreuken!

Veel spreuken.

Ik heb ze niet geteld, maar het zijn er veel.

Heel veel.

Geschreven door koning Salomon.

Ik lees regelmatig in dat boek Spreuken.

Je vindt er wijsheid. Levenswijsheid.

Zoek het maar eens op!

© Tonny Appermont

100 Erik

Toen ik nog in de lagere school zat,
zaten we met 24 jongens in een klas.

De kleuterschool was gemengd,
maar in de lagere school mocht dat niet.

Toen niet.

Ondertussen mag het natuurlijk wel.

Ondertussen moet het zelfs.

En dan nog iets,
we hadden alleen meesters in de jongensschool.

Er was daar geen enkele juffrouw.

Nu zie je het omgekeerde:
in veel scholen vind je geen enkele meester meer,
alleen nog juffrouwen.

Zo gaat het nu eenmaal in het leven,
alles verandert.

In onze klas had ik verschillende speelkameraden.

Eén daarvan was Erik.

We speelden op de speelplaats met knikkers,
of we deden loopspelen.

We speelden eigenlijk nooit met een bal.

We misten het spelen met de bal ook niet,
want we waren creatief in onze spelen.

Ik herinner me ook de prachtige glijbanen
die we maakten, als het sneeuwde.

Behalve een leuke speelkameraad was Erik ook
een goede muzikant.

We zaten samen in dezelfde notenleerklas.

Het waren mensen van de harmonie,
die ons noten leerden lezen.

Een hele leuke tijd.

En dan kregen we instrument van de harmonie.

De kinderen kregen ofwel een trompet,
ofwel een klarinet.

Erik kreeg een trompet, ik ook.

Zo waren we dikwijls samen,
op de repetities van de harmonie,
maar ook op de vele uitstappen die we maakten
met de harmonie.

Met de bus naar Waremmes, Oteppe,

Borgloon, Spa, Hoei, Brussel,

Duitsland, Nederland, weet ik waar overal.

En onderweg, als we in die bus zaten,

hebben we wat afgelachen en afgezongen

en nog liedjes gespeeld.

Het kon niet op.

Nu kom ik Erik nog af en toe tegen.

Hij heeft ondertussen heel wat af gezongen

met zijn prachtige stem.

Ik vind het steeds weer leuk als ik hem hoor zingen.

Gek, dat wat je als jonge gast aangeleerd krijgt,

je meeneemt naar het latere leven.

Eriks trompet werd uiteindelijk verwisseld

voor een prachstem,

die hij gebruikt om aria's uit zijn keel te toveren.

Mogelijk speelt hij nog af en toe trompet,

ik weet het niet,

ik in ieder geval niet meer.

Mijn trompet werd immers verwisseld

voor een contrabas,

waarmee ik andere muzikanten kan ondersteunen.

Momenteel houd ik me ondermeer bezig met het

opleiden van hele jonge bassistjes.

Ik vind het een prachtwerk en ik hoop van harte

dat ze nu en later veel muzikaal plezier mogen beleven,

net zoals Erik en ik.

Ik gebruik mijn muziek ook in dienst van God,
dus zeg maar in de plaatselijke gemeente, in de kerk dus.

Ik denk dat Erik dat ook wel eens doet:

zingen op een trouw of op een begrafenis of in een artiestenmis.

Heb je zelf muzikaal talent?

Gebruik het!

Doen!

© Tonny Appermont

101 Vreugde

Ken je dat woord?

Het betekent blijdschap, blij kunnen zijn.

Het is heel fijn als je dikwijls

vreugde hebt in je leven.

Ben je blij met je papa en mama?

Ben je blij met je broertjes en zusjes?

Ben je blij dat je elke dag te eten krijgt?

Ben je blij dat je in een huis woont?

Ben je blij dat je in Vlaanderen woont?

Ben je blij dat je gezond bent?

Ben je blij dat je lekker kunt dromen?

Ben je blij dat God zich over jou bekommert?

Er zijn mensen die nooit blij zijn.
Ze maken zich altijd zorgen.
Ze hebben nooit genoeg.
Ze vinden het eten net niet lekker genoeg.
Ze vinden dat ze een slechte man of
vrouw hebben getrouwd.
Ze vinden hun kinderen te stout.
Ze vinden de regering veel te slecht.
Ze vinden dat iedereen alles fout doet.
Ze vinden het verschrikkelijk dat ze
alweer ergens pijn hebben.
Ze mopperen en klagen de hele dag.
Ze zoeken in de krant al het slechte nieuws op,
zodat ze nog meer kunnen mee mopperen.
Ze vinden God maar een hele slechte God.

Bij welke groep hoor je?

Ik hoop niet bij die tweede.

Ik hoop bij de eerste.

Of ergens tussenin, maar dan liefst
zo dicht mogelijk bij de eerste groep.

In de Bijbel staat:

"Doe alles zonder mopperen en bedenkingen!"

Het staat in de brief van Paulus aan de Filippenzen.

In hoofdstuk 2.

En Paulus schrijft die brief vanuit de gevangenis.

Hij zit in de gevangenis, maar niet

omdat hij gestolen heeft of iemand vermoord heeft.

Hij zit in de gevangenis omdat hij over Jezus

verteld heeft.

Is Paulus nu chagrijnig?

Moppert Paulus nu?

Mort en klaagt hij?

Niets van!

Hij schrijft in die Filippenzenbrief net dat niet

moeten mopperen en klagen,

dat ze voortdurend blij moeten zijn.

"Verblijd u in de Here te allen tijde!".

(Juist gespeld hoor!)

Dat staat ook in hoofdstuk 2.

En je vindt datzelfde overigens op

heel veel plaatsen in de Bijbel.

Niet klagen dus, maar dankbaar zijn.

Zing je mee met mij?

"Ik heb de vreugde van de Here Jezus

diep in mijn hart!

'Waar?'

Diep in mijn hart!

'Waar?'

Diep in mijn hart!

Ik heb de vreugde van de Here Jezus
diep in mijn hart.

Ere zij Zijn Naam!"

© Tonny Appermont

102 Visje

Je hebt ze vast al gezien.

Visjes achteraan op een auto.

Het heeft te maken met het woord ICHTUS,

in het Oud-Grieks schrijven ze dat ιχθύς

De hoofdletters schrijf je zo:

ι = Ι

χ = Χ

θ = Θ

ύ = Ύ

ς = Σ

ιχθύς staat voor:

Ιησους = Jezus

Χριστός = Christus

Θεου = Gods

Ύιός = Zoon

Σωτήρ - Redder

Om te laten zien dat ze christen waren,

tekenden de christenen lang geleden

een klein visje.

Ik vermoed dat ze dat visje

op de grond tekenden.

Ze kenden Jezus als de Christus,

de Verlosser, de Gezalfde

en als Gods Zoon, hun Redder.

Vandaag was ik in de gemeente

en één van onze dames

(wij noemen het onze zusters)

had een prachtig verhaal voorgelezen

dat ze zelf had geschreven

en dat verhaal ging over een visje.

Dat visje was zij zelf!

"Ik voel me als een visje

dat tegen de stroom inzwemt.

Ik zwem dikwijls in troebel water,

in donker water,

vaak is er allerlei troep om me heen.

Maar gelukkig is daar God.

Die ervoor zorgt dat zelfs in de viezigheid

Zijn licht gaat schijnen.

Zijn hulp is er altijd.

Zijn bescherming is er steeds."

Dit is maar een heel klein stukje
uit dat prachtig verhaal.
Ik hoop alleen dat jij ook zo een visje bent.

Ga jij later ook zo een visje
op de auto plakken?
Bij mij thuis zie je zelfs een visje als je
naar het dak van de schuur kijkt.
En ook op het dak van het kippenhok
vind je een visje.
En als er iemand dan vraagt:
"Wat betekent dat visje?"
Dan ben ik vertrokken!
Je snapt het wel.

© Tonny Appermont

103 PEGO

Wat is dat nu weer voor een rare titel?
Is Pego misschien een nieuw soort speelgoed?
Gelijk Lego, maar dan Pego.
Geen blokjes om te bouwen, maar plankjes.
Zou kunnen, maar dat is het niet.
Is Pego misschien een titel van een boek?
Een verhaal over het hondje "Pego",
of over een kat, genaamd "Pego".

Zou ook kunnen, maar ook dat is het niet.

Is het dan misschien een nieuw automerk?

Ook niet.

Een stad?

Inderdaad.

Pego ligt in Spanje.

Kort bij Valencia,

dus in de provincie Allicante.

Ongeveer elfduizend inwoners,

vlak bij de Middellandse Zee.

Lijkt het je wat?

Zonnebaden, zwemmen, wandelen,

genieten van de zon, een terrasje doen.

Ik was vandaag in PEGO.

Was ik dan in Spanje?

Nee, natuurlijk niet.

Maar ik was wel in PEGO.

Als je goed gekeken hebt,

dan zie je wel dat ik niet in Pego was,

maar in PEGO.

Allemaal hoofdletters.

Waarvoor zouden die letters dan staan?

Die P, die E, die G en die O.

Ik verklap het niet.

Je moet het zelf maar opzoeken.

En het is niet moeilijk om te ontdekken.

Op internet vind je het allemaal in een wip.

Vind ik PEGO fijn?

Uiteraard, heel fijn!

Anders zou ik het niet doen.

Moet ik het toch verklappen?

Ik doe het niet.

Zoek het maar op!

Je bent toch niet lui?

Of wil je het niet weten?

Ook goed.

Even goede vrienden.

© Tonny Appermont

104 Eli

Je hebt de naam "Eli" vast en zeker al gehoord.

Misschien ken je wel een jongen met die naam.

Of een meisje met de naam "Eli".

Maar ken je ook de hogepriester "Eli"?

Je komt hem tegen in de Bijbel,

als je het eerste Boek van Samuel leest.

Je vindt Eli in de eerste vier

hoofdstukken van 1 Samuel..

De Bijbel is heel eerlijk.

Hij vertelt altijd de waarheid,
ook al is de waarheid niet zo fraai.

Je zou van een hogepriester verwachten,
dat hij zijn werk goed doet,
dat hij aan de mensen laat zien
hoe goed en liefdevol de Here God is.

Er staan vreselijke dingen over hem:
hij had twee zonen,
maar die twee zonen deden slechte dingen.
Ze verdienden straf.
Ze verdienden straf van hun vader.
Hun vader had hen moeten terechtwijzen.
"Jongens, stop daarmee!"
"Jongens, dit wil ik niet."

Maar die jongens kregen van hun papa
geen opmerking.
Ze deden maar op.

Eli, jij bent geen ferme papa.
Jij zorgt ervoor dat je zonen slecht blijven doen.

Loopt het goed af?

Natuurlijk niet.

Het loopt slecht af met de zonen van Eli.

Maar het loopt ook slecht af met Eli zelf.

Heb jij een papa die je terecht wijst als je foute dingen doet?

En vraagt je mama je wat flinker te zijn?

Wijst je juf je terecht?

Zet de meester je op je plaats?

Als je slechte dingen doet, moeten ze dat doen.

Als ze je terechtwijzen, hoeft de Here God je papa,
je mama, je juf, je meester niet te straffen zoals hij dat
met Eli moest doen.

Ik ben ook een papa.

En ik ben ook een meester.

Ik vind het niet leuk om de kinderen terecht te wijzen.

Ik zeg veel liever lieve woorden.

Maar soms kan het niet anders.

Het moet.

Ik leer het uit het verhaal van Eli.

Het staat niet voor niets in de Bijbel!

Nu denk je misschien dat Eli

gestraft werd met een boete

of met een gevangenisstraf.

Nee hoor.

Een andere straf.

Maar je moet het zelf maar uitzoeken.

Je vindt het verhaal in de Bijbel.

En weet je hoe Eli stierf?

En hoe oud hij werd?

Hij was dik. Hij was blind.

En toch werd 98 jaar oud.

Hij hoorde heel slecht nieuws

over zijn zonen.

Hij schrok zo erg dat hij achterover

viel van zijn stoel.

Omdat hij oud en zwaar was,

brak hij zijn nek en stierf.

Niet echt leuk om dit verhaal af te sluiten.

En toch laat ik het hierbij.

© Tonny Appermont

105 Onthouden

Vind jij het ook moeilijk om te onthouden?

Je hersenen lijken op een ingewikkelde computer.

Of beter:

een computer lijkt op jouw ingewikkelde hersenen.

Die hersenen sturen je hele lichaam.

Zonder hersenen kun je dus niet leven.

Een hand of oog verliezen is ook geen pretje,
maar zonder hersenen kun je helemaal niets meer.

Je kunt dus onthouden met de hersenen.

Het is fijn om van alles te weten.

De kinderen op school halen graag goede punten.

Maar het is ook fijn dat je gemaakte afspraken,
beloften die je gedaan hebt, dingen die je wil doen
niet vergeet.

Je wil graag alles onthouden.

Ik onthoud ook graag waar ik de auto
geparkeerd heb.

En ook waar ik de sleutels gelegd heb.

Wat ik moet meebrengen van de winkel.

Handig als je het kunt onthouden,
zonder dat je alles moet opschrijven.

Dingen die je heel graag wilt onthouden,

kun je ook in een liedje wringen.

Als je het liedje vaak genoeg zingt,

ken je het liedje op de lange duur van buiten.

Zo leerde ik het liedje van de 'plagen van Egypte'.

Vroeger kon ik de tien plagen niet onthouden,
zeker niet in volgorde.

Maar sinds ik dat liedje ken, ken ik ook de
tien plagen ... en in volgorde!

Zo ken ik ook het liedje van de Bijbelboeken
van het Nieuwe Testament.

Daardoor kan ik de 27 boeken uit het
Nieuwe Testament netjes op een rijtje zetten.

Mijn broer Willy zette heel wat psalmen op muziek.

Ik hou ervan om die psalmen op de piano te spelen
en te zingen.

Daardoor ken ik heel wat psalmen helemaal
uit mijn hoofd!

Knap toch.

Dank zij ... muziek!

Creativiteit om muziek te maken en te zingen,
een leuke cadeau die God aan de mens gaf,
niet om in de grond te stoppen, maar om te gebruiken.

Het mag elke dag!

© Tonny Appermont

106 Zwemmen

Als je aan de kinderen vraagt

wat ze leuk vinden op school,

dan antwoorden veel kinderen:

'zwemmen'!

Wellicht ben jij ook zo een waterrat.

Of ben misschien bang voor water?

Het is geen schande,
maar wel vervelend.

Want op school willen ze dat
iedereen kan zwemmen.

Maar er zijn heel wat oefeningen,
die je helpen om waterangst te overwinnen.

Ik hoor niet bij de waterratten,
maar ook niet bij de bangeriken.

Mijn zwemmen is "matig".

Ik geraak zonder problemen aan de overkant
van het zwembad,
maar het tempo laat te wensen over.

Maar ik vind dat zwemmen wel ontspannend werkt.

Goed voor de spieren, de rug, de longen, het hart.

Het valt me trouwens op dat ik niet de enige ben,
die in het zwembad wat baantjes bij elkaar zwem.

Er zijn scholen, maar ook mama's met hun baby,
mannen met hun vrouw (zoals ik), twee vriendinnen,
twee burens, gehandicapten...

Zwemmen is inderdaad goed voor elkeen.

Hoe het ook zij,
niet vergeten na het zwemmen te douchen
en je daarna heel goed af te drogen.

Ook tussen je tenen!

Want anders zou je wel eens schimmels
kunnen krijgen.

En dat is vies, vervelend, het stinkt
en heel moeilijk om weg te krijgen.

Heel wat dieren kunnen zwemmen.

Nochtans waren ze niet op zwemles.

Vissen, kikkers, eenden, bevers.

Maar ook honden kunnen er wat van.

Sommige honden kun je beter

aan de leiband houden,

als je in de buurt van een vijver bent.

Anders neemt de hond een frisse duik,

als hij de kans krijgt.

Maar er zijn ook dieren,

die van zwemmen niet moeten weten.

Zo hebben schapen last van te veel water.

Dat komt omdat ze 'gekleed' moeten zwemmen.

Ze kunnen hun dikke trui niet uittrekken,

voor ze een duik nemen.

Gevolg: ze verdrinken.

De herders weten dat.

Zij brengen hun schapen naar 'rustige wateren'.

Dan kunnen de schapen rustig drinken,

zonder dat ze kopje onder gaan.

In Psalm 23 heeft David dat heel mooi uitgedrukt.

David was koning, maar zijn allereerste beroep was helemaal niet koning.

Hij was een schaapherder.

Schapeboer dus.

En hij wist maar al te goed hoe schapen leven en wat ze nodig hebben.

Hij schreef in die beroemde Psalm 23:

ik schrijf hier wat er staat in verzen 2 en 3:

"Hij (God) doet mij nederliggen

in grazige weiden.

Hij voert mij aan rustige wateren.

Hij verkwikt mijn ziel.

Hij leidt mij in de rechte sporen

om Zijns Naams wil".

In de 'Bijbel in Gewone Taal' staat het zo:

"Hij (God) leidt mij,

zoals een herder zijn schapen leidt

naar groen gras en fris water.

Bij de Heer ben ik veilig,

Hij geeft mij nieuwe kracht,

zo goed is Hij.'

Jezus is de Goede Herder,
wij zijn de schapen...
Hij zorgt voor zijn schapen.

Er is wel een verschil
tussen mensen en schapen:
schapen kunnen niet zwemmen,
de meeste mensen wel.
Maar die mensen kunnen dan ook
hun trui uittrekken voor ze
in het zwembad duiken.
Dat scheelt!

© Tonny Appermont

107 Kunst

Heb jij oog voor kunst?
Zie jij graag een mooi gebouw?
Luister jij graag een prachtige muziek?
Kun jij blijven staan voor een schilderij?
Heb je al eens een opera bekeken?
En vind jij ballet mooi?
Geniet je van een mooie film?
Kijk je graag naar mooie foto's?

Wil jij ooit zelf een kunstenaar worden?

Gelukkig krijg je in de school

'muzische opvoeding.

Ik hoop dat je vaak moet

zingen

toneel spelen

knutselen

dansen

schilderen

spelen op (zelfgemaakte) muziekinstrumenten

een film in elkaar steken

optreden voor anderen

kijken naar optredens

een bezoek brengen aan een cultureel centrum.

Kunst hoort bij het leven van de mensen.

Het is leuk om bezig te zijn met kunst.

Het is leuk om te genieten van kunst.

Kunst blijft.

Heel veel mooie dingen van vroeger

zijn er nog steeds.

Mensen gooien van alles in de vuilnisbak.

Maar kunst wordt niet in de vuilnisbak gegooid.

Mooie muziek, die heel lang geleden

gecomponeed werd,

wordt nog steeds gespeeld en uitgezonden
op radio en televisie.

Rommel blijft niet lang bestaan.

De grootste kunstenaar is God zelf.

Hij maakte immers de hele wereld:

de ruimte, de sterren en de planeten,

de zon en de maan,

de bergen, de zeeën, het land,

de planten, de dieren, de ruimte,

Mensen zijn door God gemaakt

naar Zijn gelijkenis,

dus mensen mogen ook een

klein beetje kunstenaar zijn,

net als de Grote Kunstenaar.

Ik doe mee, jij ook?

© Tonny Appermont

108 Talen

Ik ben nooit een talenknobbel geweest.

Ik ben nochtans tweetalig opgevoed:

dialect en algemeen Nederlands.

Thuis praatten we dialect.

In de school praatte men vroeger ABN.

Niemand weet nog wat het is.

Het was "Algemeen Beschaafd Nederlands".

In de lagere school, de jongensschool,
praatte iedereen op de speelplaats dialect.

Ook de meesters spraken dialect.

Maar toen ik op de Middelbare School kwam,
mocht dat niet meer.

Je moest ABN spreken.

Overall!

Dus ook op de speelplaats.

Als je dat niet deed, kreeg je straf.

Het gekke was dat iedereen in die tijd

minstens tweetalig was:

dialect en ABN.

Dat ABN had natuurlijk een duidelijk accent.

Je kon heel goed horen uit welk dorp

de persoon in kwestie kwam.

Immers, je dacht in het dialect,

je moest het omzetten in ABN.

Een hele klus.

Het dialect van elk dorp was dan nog eens apart.

Binnen een straal van tien kilometer had je

vijf of zes verschillende dialecten.

Die dialectwoorden leken helemaal niet op ABN.

Zo is 'ne blooèn' een merel.

'E (doffe e) peët' is een paard.

'Nou' betekent nieuw,

dus 'aat' betekent oud.

En we vervoegden ook alles:

'ich goan nó tous' (ik ga naar huis)

'sjée goat tas' (jij gaat naar huis)

'hè geet nó te zijnes' (hij gaat naar huis)

'zij geet nó te hurren' (zij gaat naar huis).

Zo was het in ons dorp.

In het volgende dorp was het dan weer

net iets anders.

Geef toe dat,

stel je voor dat het omgekeerd was,

en je verstaat niks van al dat dialect,

maar je zou dialect moeten leren spreken,

het zou ook een hele klus zijn.

Voor mij was dat tweetalig zijn in het begin

een hele uitdaging.

Want ik moest immers nog tweetalig "worden".

Het duurde een hele tijd eer ik de kleuterjuf

en later de meester kon verstaan.

En om dan zelf Algemeen Nederlands te spreken.

Ik heb me later dan ook voorgenomen
om met mijn kinderen geen dialect te spreken.
Zij spreken, zoals dat nu heet,
Algemeen Nederlands en kennen niets van dialect.

Kan ik nog dialect spreken?
Gelukkig wel, alhoewel ik moet zeggen dat ik
niet meer in het dialect denk.
Ik denk in Algemeen Nederlands,
behalve als ik boos ben.
Dan durf ik nog eens in het dialect te denken.
Vreemd, niet?

Dat er nog heel veel andere talen zijn,
hoef ik je niet te vertellen.
Doe jij Frans op school?
En Engels?
En misschien ook Duits?
Of leer je misschien Latijn?
Veel succes toegewenst!

Het begon allemaal in Babel.
De mensen wilden het beter weten
en ze bouwden een toren.
Die toren moest tot in de hemel komen.
Ze wilden samen blijven wonen.

Ze wilden beroemd worden.

Ze wilden tegen Gods gebod in
zich niet verspreiden over de ganse aarde.

Het plannetje mislukte.

God verwarde hun talen.

Mensen met dezelfde taal zochten elkaar op
en trokken samen 'de wijde wereld in'.

Een simpel verhaal.

Maar zo is het gegaan.

Je leest het vooraan in de Bijbel
in Genesis hoofdstuk 11.

Wij zitten nu met de gebakken peren:

Engelse les, Franse les, Duitse les,
Chinese les, Russische les, Turkse les,
Griekse les, Latijnse les, het kan niet op.

Het heeft ook zijn voordelen:

veel mensen verdienen hun boterham ermee.

Ze zijn leraar of lerares of tolk.

De mensen met de talenknobbel
genieten ervan.

Van mij mogen ze.

© Tonny Appermont

109 Liegen

Je hebt vast al gehoord van

de tien geboden.

God gaf die "wet" aan het Joodse volk,

toen ze in de woestijn waren.

In de boeken van Mozes staan

heel veel wetten.

De tien geboden zijn wel de allerbelangrijkste.

En één van die geboden is:

lieg niet.

De wereld zou een stuk fijner zijn

als mensen eens stopten met liegen.

"Ik heb dat gedaan."

Dat zeg je, maar je hebt het helemaal

niet gedaan.

"Morgen kom ik."

Maar je komt niet.

Je was helemaal niet van plannen om te komen.

Je zegt zo maar wat.

"Ja, ja, dat doe ik."

Maar je doet helemaal niks.

Foei, het zijn allemaal leugens.

Je probeert je overal tussenuit te liegen?

Je vindt het moeilijk om eerlijk te zijn?

Je vindt het moeilijk om te vertellen

wat je uitgespookt hebt?

Kan allemaal zijn.

Toch vraagt God aan de mensen:

"Lieg niet".

Er mag van leugens geen sprake zijn in je leven.

Schep niet op over van alles en nog wat.

In het vuur van je verhaal ga je dingen zeggen

die helemaal niet kloppen.

Je gaat overdrijven.

Dat is ook liegen.

Je gaat opscheppen.

Niet doen.

Heb je er last van?

Lieg je regelmatig?

Dan moet je dat toch belijden.

"Here, sorry, ik was aan het liegen.

Vergeef het mij alstublieft.

Help mij om de waarheid te spreken.

Help mij om aan mama eerlijk te vertellen

wat ik wel gedaan heb.

Help mij om in gesprekken met anderen

steeds de waarheid te zeggen."

Tegen God liegen heeft helemaal geen zin.

Hij weet immers alles.

Je kunt je niet verstoppen voor God.

Maar ook in de mensenwereld

bestaat deze spreuk:

"Al vliegt de leugen nog zo snel,
de waarheid achterhaalt hem wel."

Spreek dus vanaf vandaag de waarheid.

Het is nooit te laat om eraan te beginnen!

En eigenlijk is het gemakkelijker ook.

Je kunt zelf best de waarheid onthouden.

Als je tegen iemand verkeerde dingen

hebt gezegd, moet je die leugen

ook nog eens gaan onthouden.

Je maakt het jezelf moeilijk.

Enfin.

Het is niet voor niets dat God zegt:

"Lieg niet!"

Het leven wordt zo echt veel aangenamer.

Tenslotte, wat dacht je van
'een leugentje om bestwil'.
Heel wat mensen vinden dat zo een leugen
wel mag.

Stond er in de Bijbel:
"Lieg niet, behalve als het gaat om een leugentje
om bestwil"?
Ik dacht van niet!

© Tonny Appermont

110 Lui

Plopperdeplopperdeplop
Ik ben Kabouter Plop
en samen met mijn vrienden
kun je me altijd
in mijn paddenstoeltje vinden.
"Mijn naam is Kwebbel,
ik praat en praat en praat."
"En ik ben Lui:
ik slaap van 's morgens vroeg
tot 's avonds laat."

Je kent kabouter "Lui" vast.
Ik ben de "kabouter" ooit
tegen het lijf gelopen.

Hij is helemaal geen kabouter.
Hij is een stuk groter dan ik.
Bovendien is hij niet lui.
Hij is heel actief in allerlei rollen.
Gelukkig maar dat hij niet lui is.

Lang geleden had ik een jongetje
in mijn klas, een lief jongetje,
maar hij was echt lui.
Hij was te lui om zijn best te doen,
hij was te lui om rechtop te zitten,
hij was te lui om op te letten.
Hij zat niet in mijn klas.
Hij 'hing' in mijn klas.
Hij was zo bijzonder lui,
dat ik me hem nog steeds herinner,
alhoewel het meer dan dertig jaar geleden is,
dat hij in mijn klas zat.
Zo een lui kind heb ik achteraf nooit meer gehad.
Gelukkig.

En toen kwam vaderdag eraan.
Wij vierden vaderdag de tweede zondag van juni.
De kinderen mochten in de week voor vaderdag
voor hun papa iets in elkaar knutselen.
Maar ze mochten ook vertellen over hun papa.

Sommige kinderen waren heel enthousiast
over hun papa.

Ze wilden ook zijn gelijk hun stoere papa.

En toen kwam mijn 'lui jongetje'.

Hij vertelde over zijn papa.

Het was heel kort.

"Mijn papa doet niks.

Hij ligt altijd op de bank.

Meestal slaapt hij en snurkt.

Of hij ligt naar de televisie te kijken."

De appel valt niet ver van de boom.

De zoon leek op zijn papa.

Als jouw papa heel erg lui is,

hoop ik dat je niet op je vader lijkt.

Dan hoop ik dat 'de appel ver van de boom valt'.

Want lui zijn is niet goed.

In de Bijbel vind je in hoofdstuk 20

van het boek Spreuken in vers 13

de volgende woorden:

"Slaap niet te veel,

anders word je arm.

Sta vroeg op,

dan heb je genoeg te eten."

En de laatste twee verzen

uit het laatste hoofdstuk van het boek Spreuken
spreken over vrouwen.

"Je hebt niets aan een vrouw
die alleen maar lief en mooi is,
want haar schoonheid zal verdwijnen.

Maar een vrouw met eerbied voor de Heer
moet je waarderen.

Beloon haar voor haar harde werken,
geef haar de eer die ze verdient."

En weet je wat vrouwen niet graag hebben?

...

Een luie man.

© Tonny Appermont

111 Herfst

Iedereen weet dat de herfst elk jaar weer
van de partij is.

Na de zomer doet ze immers haar intrede.

Ze regeert gedurende drie maanden
als opvolgster van de zomer en als voorbode
van de winter.

Ze doet dat zachtjes aan.

Het begin van de herfst lijkt heel erg op de zomer.

Het einde van de herfst lijkt heel erg op de winter.

Sommige mensen zeggen dan:

"Er zijn geen seizoenen meer."

Dat klopt natuurlijk niet,

want die vier seizoenen lossen elkaar netjes af,

precies zoals God dat had beloofd aan Noach,

na de vreselijke zondvloed.

Ik vind de herfst toch wel erg mooi.

Jammer dat de dagen korter worden

en de nachten steeds langer.

De laatste dag van de herfst is het zo erg

dat er op een etmaal wel 16 uur donkerte is

en slechts 8 uur licht.

Maar zo ver zijn we nog niet.

Nu is genieten van de mooie kleuren.

Ik hoop dat je minstens één keer in de herfst

een flinke boswandeling maakt.

Want dat is de moeite waard.

Je kunt genieten van 'herfstvruchten':

kastanjes, eikels, beukenootjes,

heel veel verschillende soorten paddenstoelen.

De knaagdieren genieten volop van al dat lekkers.

De dieren die in de winter hun winterslaap houden,

eten zich dik en rond en verzamelen wat eten,
dat ze nodig hebben als ze wakker worden
tijdens hun lange winterslaap.

Toch allemaal mooi gemaakt, die schepping.

Vind je ook niet?

Natuurlijk kan het behoorlijk koud zijn in de herfst,
kan het flink regenen,
kan er een venijnige wind opsteken,
zie je soms geen steek door de mist.

Het hoort er allemaal bij en het heeft geen zin
om te gaan zeuren.

Zeuren werkt bovendien besmettelijk.

Bekijk dus de mooie kanten van de herfst,
bewonder de levende schilderijen,
ruik het lekkere bos.

Tegen kou en regen kun je je kleden.

Door de mist kijken is wel heel moeilijk,
maar je kunt je wel wapenen tegen mist:
voorzichtig zijn in het verkeer!

O ja, toch even die mooie tekst uit de Bijbel
erbij halen:

Ik haal het uit Genesis hoofdstuk 8.

De zondvloed is voorbij.

Op de 27ste dag van de tweede maand
was de aarde helemaal droog.

En enkele verzen later lezen we:

Toch bouwde Noach een altaar
om offers te brengen aan de Heer.
Hij verbrandde reine dieren en vogels
op het altaar.

De Heer rook de heerlijke geur
van de offers.

Hij dacht: "Ik ga de aarde
nooit meer vernietigen,
ook al zijn de mensen slecht
en doen ze altijd verkeerde dingen.
Ik zal nooit meer alles en iedereen doden,
zoals ik nu gedaan heb.

Voortaan zal er altijd een tijd zijn
om te zaaien en een tijd om te maaien.

Er zal altijd kou zijn en hitte,
zomer en winter,
dag en nacht.

Nooit houdt dat op,
zo lang de aarde bestaat."

© Tonny Appermont

112 Stuur

Voor mij rijdt er een brandweerauto.

Achter mij bevindt zich een politievoertuig.

Rechts van mij een ziekenwagen

Links van mij zit een ruiter op zijn paard

en ik zit op een moto.

Waar ben ik?

Iedereen weet nu

dat ik op de draaimolen zit

en dat ik probeer de flosch te pakken.

Jullie noemen het misschien een kwaspel,

een kwispel of nog iets anders.

Wie het te pakken krijgt,

zal die vol trots tonen aan mama en papa,

die op hun beurt fier zijn,

dat hun zoon of dochter het weer eens

voor elkaar gekregen heeft de rapste te zijn.

Bovendien mag zoon of dochter

de volgende keer gratis op de molen.

Die hoeft immers geen kaartje af te geven,

maar mag als grote held "de flosch" geven.

Voor mij is het lang geleden,

maar ik vond het leuk op de draaimolen.

Eén keer heb ik die flosch toch kunnen pakken.

Goed hé!

Wat ik me ook nog herinner, was
dat ik als een gek heb zitten draaien
aan het stuur van de brandweerwagen
en dan me omdraaide
(schuin achter mij omhoog)
om ook nog te bellen,
zodat iedereen kon horen dat ik eraan kwam
met mijn "brandweer",
let op: tegelijkertijd met sturen.

Gelukkig dat de tred van de draaimolen
niet afhankelijk was van mijn stuur.
Ik vermoed dat er dan ongelukken
zouden gebeuren.

Enkele jaren later neem je het stuur
van je auto in handen.
Eerst ben je even trots,
net als toen je als klein kind
achter het stuur van de politieauto op
de draaimolen zat.
Daarna besef je dat je toch wel goed
moet opletten, wil je niet ergens tegen botsen.
Sturen is verantwoordelijkheid nemen.

Je bestuurt een fiets, een auto, een bus,
misschien wel een trein of een vliegtuig,
maar je stuurt ook je kinderen, je gezin,
je leven.

Je probeert op je eindbestemming te geraken
zonder ongelukken.

Je wil graag een voorspoedige reis.

ik zit weeral in Spreuken, deze keer in
hoofdstuk 16. Daar lees ik:

"Mensen maken plannen voor hun leven,
maar de Heer bepaalt wat er gebeurt."

Het betekent eigenlijk dat
het allerbelangrijkste stuur van het leven
in handen is van God zelf.
En dat is maar goed ook.

© Tonny Appermont

113 Uitnodiging

In het leven zijn er minder leuke dingen.

Als mama en papa krap zitten
in hun portemonnee,
dan vinden ze dat niet leuk.

En voor de kinderen is het ook niet fijn.

Je moet nadenken over elke euro
die je wil besteden.

Kan ik die euro niet beter aan iets
anders uitgeven?

Ook niet leuk is als je gepest wordt.

Kinderen die op school gepest worden,
hebben weinig zin om 's morgens
naar school te vertrekken.

Geef ze maar eens ongelijk.

Maar er zijn ook fijne dingen.

Als je een uitnodiging krijgt bijvoorbeeld.

Ik kreeg er een tijdje geleden één.

Een uitnodiging voor een verjaardagsfeest.

Vanavond is het zover.

Want de uitnodiging was voor het feest
van een broer van mij.

Niet zo maar een feestje.

Mijn broer krijgt een nieuwe voordeur.

Dat zeggen ze als je van 19 naar 20 gaat,
of van 49 naar 50.

Mijn broer wordt 70.

Dus een nieuwe voordeur.

Hij wil het graag vieren met familie en vrienden.

En ik heb geluk, want ik ben familie.

Dus ik ben uitgenodigd.

Of ik naar het feestje ga?

Natuurlijk.

Gelukkig mag mijn vrouw ook mee.

Wij willen het feest meemaken.

Wij willen ervoor zorgen dat het een goed

feest wordt.

Dat de mensen zich niet moeten ergeren aan ons.

Geen flauwe praat verkondigen.

Niet opscheppen met van alles en nog wat.

Je niet zat drinken.

Niet de flauwe plezante uithangen.

Wat we wel gaan doen?

"Klinken" op de jarige.

Tsjing - tsjing.

Feliciteren.

Lekker mee eten.

Luisteren naar muziek.

Genieten van een sketch.

Genieten van korte toespraken.

Meezingen als er gezongen wordt.

Mee genieten van leuke gesprekken

en meepraten.

Genieten van lachende gezichten.

Er zijn, niet alleen voor ons zelf

maar ook voor de anderen.

Ik ben nu al aan het genieten,
terwijl het feest pas vanavond is.

Wist je dat jij ook uitgenodigd bent
voor een groot bruiloftsfeest?

Dat bruiloftsfeest is georganiseerd
door God zelf.

Als je de Here Jezus de Heer van je
leven laat zijn,

als je gaat beseffen dat je Hem nodig hebt
als Verlosser,

dan mag je naar dat feest.

En dat feest duurt niet zo maar een avond.

Het eindigt nooit.

Ik ben de Here Jezus dankbaar,

dat Hij mij heeft uitgenodigd.

Ik heb Hem al geantwoord dat ik kom.

© Tonny Appermont

114 PMD

In werk in de PMD.

Nu al een paar weken.

Twee uur per week.

Zit ik dan in de afvalindustrie?

Want PMD,
dat staat toch op die blauwe zakken.

Je kent ze wel:

de P staat voor plastic,
de M staat voor metaal,
en de D voor drankverpakkingen.

Het zijn dus zakken waarin je
gesorteerd afval kwijt kunt,
in dit geval blikjes, drankkartons,
shampooflacons en nog veel meer,
jij weet het beter dan ik.

't Is heel simpel.

Je woont in gemeente A,
dan moet je op maandagmorgen de
blauwe zak op straat zetten,
wel alstublieft in de juiste week
(de zak wordt opgehaald
om de veertien dagen).

Zet die zak niet te vroeg aan de kant
van de weg, zodat de vogels
geen vogelenpik spelen.

Zet de zak niet al te dicht bij de rijweg,
zodat hij niet in flarden wordt gereden.

In gemeente B moet de zak
's dinsdag buiten worden gezet
en in gemeente C?

Juist.

Moet ik dan twee uur per week

PMD-zakken leegmaken?

Of op straat controleren of de mensen
wel PMD in de zakken hebben gedaan
en geen ander afval.

Je kunt dat controleren, omdat de
blauwe zakken licht doorschijnend zijn.

Je kunt dus echt zien wat erin zit!

"Mevrouw, in die PMD-zak zit papier
en dat mag niet. Die PMD-zak nemen
we niet mee met onze vuilniswagen."

"Meneer, in die PMD-zak van jou
zit tafelafval, knoken en rotte vis
en dat mag niet. Die PMD-zak nemen
we niet mee met onze vuilniswagen."

Zou jij dat geen leuke job vinden?

Neen, ik werk in PMD en dat is de naam
van een school.

Waarvoor het staat?

Je kent mijn antwoord al: zoek het maar
zelf op als je het wil weten.

Ik kom er om aan de leerlingen

het "allermooiste" te leren wat er te leren valt
en dat is... leren uit de Bijbel,
die Bijbel bestuderen en erin gaan lezen
en lessen trekken voor nu en je latere leven.

Leren over de Here Jezus,
prachtige verhalen leren kennen,
heel veel levenswijsheid opdoen.

PEGO in PMD...

Leuker kan het niet.

Leerrijker kan het niet.

Meer moet het niet zijn.

Zijn die andere vakken op PMD
dan niet leuk, leerrijk, interessant,
noodzakelijk, verrijkend...?
Natuurlijk wel,
maar ik had het over "allermooiste",
en zo is er maar één!

© Tonny Appermont

115 Koor

Straks is het weer zo ver.
Ik mag genieten van een koor.
Hoe groot dat koor is, weet ik niet.
Ik heb er eigenlijk geen flauw idee van.
Wat er op het programma staat,

weet ik ook niet.

Eigenlijk vind ik dat niet belangrijk.

Maar dat ik ervan zal genieten,

dat staat vast.

Dat komt omdat het koor zingt

in een concert,

dat ze zelf georganiseerd hebben.

Geen enkel koor organiseert een concert

tot ergernis van haar luisteraars.

Integendeel: ze hebben minstens

vijf repetities hard gewerkt

en ze willen allemaal dat het resultaat

gehoord mag worden.

"Wij willen jullie harten blij maken

met onze gezangen, met onze liedjes.

Kom daarom zeker naar ons concert."

Als je mama, je oom, je broer, je oma,

weet ik veel, meezingt in een koor,

ga dan zeker naar hun concert.

Je voelt het "vuur" in de muziek.

Je zegt: "Waw, mijn papa doet mee.

Ik kan het niet geloven dat het allemaal

zo mooi is."

In een koor zitten lage stemmen,

mannen, de bassen.

Verder zijn er mannen met iets hogere stemmen,
zij vormen de groep van de tenoren.

En bij de vrouwen zijn de hoge stemmen
de sopranen,

vrouwen die iets lager zingen, vormen de groep
van de alten.

Voor het koor staat er een dirigent,
die er op het concert voor zorgt dat iedereen
gelijk begint en gelijk eindigt.

Maar tijdens de muzikale reis

(elk liedje is een muzikale reis)

moeten de zangers en zangeressen
ook gelijk blijven, moeten ze zacht of luid zingen,
moeten ze inspelen op elkaar.

De dirigent houdt iedereen nauwlettend in de gaten.

Met zijn handen zwaait hij,

met zijn ogen stuurt hij,

met heel zijn lichaam toont hij wat hij wil.

De dirigent inspireert zijn muzikanten.

Iedere juiste noot zorgt voor vreugde

bij de uitvoerders,

maar ook bij het publiek.

Op de top tien van de klassieke muziek

staan haast allemaal werken, waarbij er niet alleen gespeeld wordt op instrumenten, maar waarin er gezongen wordt, soms door een solist of soliste, maar vaak door een koor.

Wist je al dat, als jij gaat meezingen in een koor, als je stem zich mengt tussen de andere stemmen, dat je verbaasd zult zijn!

Hé, ik kan ook zingen.

Als ik alleen moet zingen, is het vreselijk moeilijk, maar samen zingen lukt wel.

En het brengt vreugde!

Straks ga ik dus naar een koor luisteren.

Waarom ik er niet veel van weet?

Omdat ik in het orkest moet spelen en de andere helft van het programma speel.

Het koor heeft het orkest uitgenodigd.

Waarop ik toch een beetje hoop?

Dat het koor in één of ander lied de Here God groot maakt...

"Zing voor de Heer!"

Het is een opdracht die je in de Bijbel vindt.

Het staat er niet één keer, niet tien keer, maar nog veel meer.

Dus ik hoop dat het koor vanavond
meedoet aan die Bijbelse opdracht.

© Tonny Appermont

116 Vriendelijk

Ken je de uitdrukking

"vriendelijk zijn kost niets"?

Afgelopen weekend heb ik gelukkig
heel wat vriendelijke mensen ontmoet.

Ik heb een feest meegemaakt,
een repetitie en een concert,
en terug een repetitie en een concert.

Heel wat dus.

En telkens met andere mensen.

Ik heb er deze keer op gelet of de
mensen vriendelijk waren.

Ja dus.

Maar het heeft ook veel met jezelf te maken.

Weet je dat?

Als jij vriendelijk bent voor de mensen,
zijn de mensen vriendelijk voor jou.

Het werkt in twee richtingen.

Als jij ambetant bent, dus nors,
gaan de anderen daar op reageren.

Ze denken: wat een vervelend mens
en ze vinden je gedrag heel irritant.

Ze gaan ook niet vriendelijk tegen jou zijn.

In de Bijbel staat:

"Je vriendelijkheid moet bij de mensen
bekend staan."

De Here Jezus vraagt ons om vriendelijk
te zijn.

Hij heeft ons gemaakt,
dus Hij weet wat goed voor ons is.

Hij weet dat we vriendelijkheid
van andere mensen nodig hebben,
maar ook dat we hun vriendelijkheid
uitlokken door zelf vriendelijk te zijn.

Vandaar het gebod.

Omdat het zo belangrijk is,
herhaal ik het nog eens:

"Je vriendelijkheid moet bij de mensen
bekend staan."

Je vindt het in de brief van Paulus
aan de Filippenzen in het vierde hoofdstuk.

Weeral iets om aan te werken!

© Tonny Appermont

117 Orkest

Ik was vandaag in een school in Genk.

De kinderen speelden de eerste keer

van hun leven

in een heus orkest.

Niet zo maar een 'doe maar zoiets'

orkest,

neen, een echt orkest.

Volgende instrumenten deden mee:

fluiten, trompetten, klarinetten,

trombones, baritons, saxofoons,

contrabassen.

Van elk instrument hadden we er

minstens 4 en maximum 9.

We stelden de instrumentengroepen

aan elkaar voor.

Zo hoorden we wat de trompettisten

de afgelopen lessen al geleerd hadden.

Alle instrumentengroepen kwamen aan bod.

Echt leuk om te horen.

Het liedje 7 violen en een contrabas werd

getransformeerd tot

7 klarinetten en een contrabas,

7 trompetten en een contrabas

enzovoort.

We maakten echte orkestmuziek!

We speelden het stuk "de trein".

We moesten goed kijken naar de dirigent.

De dirigent vertelde met zijn handen

wat wij moesten spelen.

We speelden ook nog het lied van

Ping en Pong.

En de orkestklas werd afgesloten

met een dans.

Muzikanten moeten immers kunnen spelen

op hun instrument, maar ze moeten ook

kunnen zingen en dansen.

In een orkest spelen is leuk.

Je speelt samen met veel muzikanten.

Ieder moet zijn ding doen.

Samen maken we mooie muziek.

Ieder doet zijn best.

Ieder kijkt naar de dirigent.

Het echte leven lijkt ook op een orkest.

Iedereen moet immers een rol spelen

in dat orkest.

Elk mens mag zich laten horen in zijn leven.

Iedereen is belangrijk.

Iedereen is nodig.

Iedereen zorgt ervoor dat het mooi wordt.

De Dirigent is Jezus zelf.

Je moet de Dirigent goed in het oog houden.

Anders loopt het mis.

© Tonny Appermont

118 Sauna

Vandaag neem ik een speciaal bad.

Samen met mijn vrouw.

Wij gaan naar de sauna.

Heb je daar al van gehoord?

Een sauna is een houten badkamer.

In die badkamer staat geen bad.

En er is ook geen douche.

Er is alleen een houten bank.

Je kan op die bank zitten,

maar je kunt er ook op liggen.

In de sauna is er ook een soort kachel.

In de sauna wordt het heel erg warm.

In de huiskamer is het ongeveer 22 graden.

In de zomer durft het soms

meer dan 30 graden worden.

In de sauna wordt het wel 90 graden.

Heet dus.

Door dat het droog is, voelt die sauna

heel lekker aan, lekker warm.

En dan ga je zweten.

Heel erg zweten.

Na een kwartiertje kun je niet meer

blijven in dat houten kamertje.

Je moet eruit.

Vlug onder de koude douche.
Die douche staat niet in de sauna.
Naast de sauna zijn er douches.
Na de douche ga je zitten of liggen.
Om uit te blazen.
En als we het koud krijgen,
gaan we terug in de sauna.
Tot het weer veel te warm wordt.
Tot je het niet langer kunt uithouden.
Gauw onder de douche.
Zo doen we een aantal keer.

De sauna werkt heel ontspannend.
Na de sauna ben je proper.
Maar dan heel proper.

Ik wou dat ik van binnen ook zo proper was.
Ik bedoel: ik wou een propere ziel hebben.
Zou de sauna mij van binnen ook proper maken?
Zou de sauna mij een propere ziel geven?
Natuurlijk niet.
Wat vertel ik nu toch rare dingen?
Jij weet het vast!
Het is de Here Jezus die je ziel kan proper maken.
Dat gebeurt niet in de badkamer.
En ook niet in de sauna.

Hij kan je ziel reinigen, omdat hij
voor jou gestorven is op het kruis.

Daardoor kunnen jouw zonden
weggedaan worden.

Een vreemd verhaal?

Ja zeker, maar het klopt wel hoor.

Het staat zo in de Bijbel.

Echt waar.

Staat er ook iets over sauna in de Bijbel?

Nee hoor.

De sauna is uitgevonden door de Finnen.

Dat zijn de mensen die in dat koude
land Finland wonen.

Ik snap heel goed waarom die gekke
Finnen in de koude winter heerlijk genieten
van een lekker warme sauna,
die ze warm stoken met houten blokken.

Gekke Finnen?

Ze zijn zo gek nog niet!

© Tonny Appermont

119 Hobby

Ken jij de hobby van je vrienden?

Wellicht wel.

Want als je vrienden met jou praten,

dan vinden ze het fijn om jou te vertellen
welke hobby ze hebben.

Meestal toch.

Het zou toch al te vreemd zijn,
dat je er pas na twee jaar vriendschap
erachter komt dat jouw vriend
in een voetbalclub is,
of dat jouw vriendin
in een zwemclub is.

Als je mijn verhaaltjes leest,
dan kom je er uiteraard achter
welke hobby's ik allemaal heb.

In dit verhaal spreek ik echter niet
over mijn hobby's.

Ik vraag me af welke hobby's de
Bijbelschrijvers hadden.

Zou Paulus een hobby gehad hebben?

Hij was een man van veel beroepen:
tentenmaker, schriftgeleerde, evangelist,
schrijver, reizend prediker, coördinator...

Ik denk niet dat Paulus nog tijd had
voor hobby's.

Of misschien was reizen wel zijn hobby.

Dan kon hij zijn werk combineren met zijn hobby.

En wat denk je van Mozes?

Hij was ook al een man van veel beroepen:

prins, schaapherder, leider, rechter,
generaal, sociaal werker, schrijver,
middelaar...

Zou hij tijd gehad hebben voor een hobby?

Gelukkig werd Mozes heel oud, wel 120 jaar.

Tijd genoeg dus.

Ik denk eigenlijk dat Mozes wel degelijk

een hobby had,

een heel bijzondere hobby:

spreken met God.

Hij vond het heerlijk om in zijn "bijzondere" tent

te gaan,

de tent der samenkomst.

In die tent praatte Mozes met God zelf.

Mozes was een "vriend van God".

Sociale kinderen hebben vaak als hobby:

omgaan met hun vrienden.

Ze vinden het heerlijk om samen te gaan

shoppen, elkaar uit te nodigen voor

verjaardagen, barbecues, samen naar de film,

party hier en party daar.

Als het maar samen is met hun vrienden.

Opgepast:

jij mag gerust een hobby hebben,

maar pas toch een beetje op
dat jij de hobby hebt,
en dat de hobby jou n iet heeft.
Immers, dan wordt die hobby een afgod,
en dat is niet goed.
Zorg ervoor dat de Here jouw God is
en leef zoals Hij het wil.
Gelukkig maar dat God het leven rijk
heeft gemaakt, met veel kleuren
en geuren,
met heel veel dingen om van te genieten.
Gelukkig maar.
Het is God die aan de mens interesses geeft,
en kwaliteiten om van alles en nog wat te doen.
Een hobby?
Doe maar!
Geniet ervan!

© Tonny Appermont

120 Kerkhof

Afgelopen zaterdag en zondag liep ik langs een kerkhof.
Moest je het niet weten, een kerkhof is een begraafplaats,
maar dan vlak langs de kerk.
Vroeger vonden de mensen het "leuk"
(voor zo ver je dat "leuk" kunt vinden natuurlijk)
om begraven te worden in de buurt van de kerk.

Liefst van al wilden ze zo dicht mogelijk
bij de kerk "liggen".

En als het kon, wilden ze zelfs "in" de kerk
begraven worden.

Lang geleden deed men dat dus echt.

Wellicht geloof je het niet, maar het is echt waar.

In die kerken vind je dus grafstenen met de
naam, geboorte- en sterfdatum van de
betrokken overledene.

Meestal waren dat heel rijke mensen,
die in de kerk werden begraven,
want een graf in de kerk was heel duur.

Maar, er is een grote maar...

Een lijk stinkt.

Een graf dat niet in de buitenlucht is, stinkt.

Men praatte dan ook van
"rijke stinkerds".

Op een zeker moment had men er genoeg van.

Gedaan met mensen begraven "in" de kerk.

Maar ondertussen is het ook bijna gedaan
met mensen te begraven op het kerkhof.

Nu begraaft men immers nog maar zelden

mensen op een kerkhof,
gewoon omdat de kerkhoven vol zijn.
Er kan geen graf meer bij.

Wat men dan wel doet?

Men begraaft de mensen op
"gemeentelijke begraafplaatsen"
of "stadsbegrafplaatsen".

Of men zet potjes met as in een muur,
die vol zit met allemaal urnen.

Het zijn dus allemaal potjes met as.

Ik spreek er vandaag over, omdat het bijna
1 november is, de dag dat heel veel
Vlamingen een bezoek brengen
aan de begraafplaats.

En in heel veel katholieke landen
kent men dezelfde rituelen.

Men legt bloemen op het graf,
men betuigt eerbied aan de overledenen.

Van mij mogen de mensen dat doen,
maar ik denk dat veel mensen
liever bloemen krijgen,

als ze nog leven.

Wat vind je van het volgende verhaal?

Meneer Pee is was al meer dan vijftig jaar getrouwd.

De laatste keer dat hij zijn vrouw een bloempje gaf,

was op zijn trouwfeest,

hij gaf dus een trouwboeket aan zijn kersverse vrouw,

maar dat was dus meer dan vijftig jaar geleden.

Ondertussen is hij bijna tien jaar weduwnaar.

Nu legt hij elk jaar een prachtige bloemenruiker neer

op het graf van zijn vrouw.

Daardoor laat hij zien aan de wereld,

hoeveel hij vroeger van zijn vrouw hield,

hoezeer hij zijn vrouw nu mist.

Iedereen die er langs komt, ziet de prachtige bloemen.

Alleen zijn vrouw, die daar beneden in het graf ligt,

ziet niets van die mooie bloemen.

Toen zijn vrouw nog leefde, kreeg ze geen bloemen

van haar man

(met uitzondering van dat trouwboeket),

nu ze gestorven is, wordt ze haast bedolven onder de bloemen.

Vind je het een dwaas verhaal?

Het is wel de waarheid.

Dus, heb je iemand lief,

wil je iemand wat geven,
wacht niet tot die persoon gestorven is.
Dat is rijkelijk laat.

Op begrafenissen worden dikwijls heel mooie dingen gezegd
over de persoon, die overleden is.

Heel mooie dingen, die de persoon in kwestie nooit heeft
gehoord toen hij/zij nog leefde.

Dat is toch jammer, niet?

Wat mij betreft,
kom maar af met mooie bloemen,
kom maar af met bemoedigende woorden.

Ik krijg ze graag (de bloemen),
ik hoor ze graag (de lieve woorden).

Wacht niet tot ik dood ben,
want dan hoeft het echt niet meer.

Tenslotte,
een kerkhof heeft ook iets grappigs.

Zo las ik op een graf de naam van
mevrouw Bergmans,

en ik dacht: "Je ligt niet op de berg,
maar in de put".

En ik zag het graf van meneer Kerkhofs.

Ik dacht: "Die meneer heeft echt de ideale

naam om hier begraven te zijn".

Heb ik hardop gelachen op het kerkhof?

Natuurlijk niet.

Het was een binnenpretje.

Een leuk binnenpretje dat ik me blijf
herinneren.

Ga je op 1 november naar een kerkhof?

Ga je naar een begraafplaats?

Je mag gerust een bloemetje leggen op het graf van opa.

Maar geef aan je levende oma toch ook maar een bloemetje!

Je maakt haar echt blij hiermee.

© Tonny Appermont

121 Nacht

Het is al laat geworden

en ik lig nog steeds niet in bed.

Eigenlijk moest ik al een paar uur

onder de lakens liggen,

maar het lukt me niet.

Ik schreef nog een brief,

ik las nog even een paar verslagen,

ik bekeek nog mails,

ik speelde nog op de piano

en werd aldoor later.

Ik moet dringend naar bed,
maar de nacht inspireert me,
de nacht is stil en vraagt om iets
te schrijven over "de nacht".

Enkel zwart, kil, kleurloos, stil,
een beetje eng...

Je zou het denken,
maar als je binnen bent,
lekker in je huiskamer,
dan is de nacht helemaal niet eng,
en helemaal niet kleurloos.

De schemerlampen zorgen voor gezelligheid,
de stilte zorgt voor rust.

Ik geniet van de nacht.

Als ik een kunstschilder was,
zou ik gaan schilderen
of bladeren in een boek vol schilderijen.

Als ik een architect was,
zou ik mijn plannen uittekenen.

Ik hou het maar met het afmaken
van mijn verhaaltje.

Ik denk eraan dat er morgen nog een dag komt.

En ik heb dan weer van alles te doen.

Ik wil uitgerust zijn.

Ik moet dus naar bed.

Dringend.

Nu!

En ik hoop dat ik mooie dromen droom.

Ik ben vandaag geweest met leuke dingen.

Ik vond het een toffe dag.

Dus ik verwacht ook een toffe nacht.

En morgenvroeg...

Ik probeer morgenvroeg aan een liedje

te denken.

Dit liedje zong ik vaak in de klas

met mijn kindjes.

Het was het begin van onze schooldag:

"Elke morgen als ik wakker word,

praat ik zachtjes met de Heer.

Al mijn zorgen,

hoe de dag ook wordt,

leg ik bij Hem neer,

en Hij draagt me, Hij draagt me,

Hij vult me met kracht,

ja Hij draagt me

tot diep in de nacht."

Een mooi liedje van Elly & Rikkert.

Zoek het maar eens op.

Je vindt het op Youtube.

© Tonny Appermont

122 Omleiding

Volg A.

Volg M.

Volg P.

Ken je die borden?

Je wil naar een bepaalde plaats rijden.

Er zijn echter wegenwerken.

Er moeten nieuwe nutsvoorzieningen komen.

De kabels die onder de grond liggen,
zijn versleten.

Alles wordt vernieuwd.

Maar daarvoor moet eerst de stoep
opengebrouwen worden.

En dan moeten de oude leidingen eruit.

En de nieuwe erin.

En ondertussen moeten de mensen,

die er wonen,

nog steeds voorzien worden van water,

elektriciteit, kabeltelevisie, telefoon,

internet, gas, weet ik veel wat nog allemaal.

Voor de mensen, die er wonen,

is het heel erg vervelend.

Ja, als de werken voorbij zijn,

dan zullen ze beter af zijn dan nu.

Maar die werken zijn niet voorbij.

En ze duren heel erg lang.

Ik spreek niet over drie dagen,

ook niet over drie weken,

het komt eerder in de buurt van

drie maanden.

En het kan allemaal nog langer duren.

Ondertussen volg ik dan maar de weg

"volg A".

Als er geen omleiding was,

duurde het traject op die plaats nauwelijks

vijf minuten,

maar door die omleiding ben ik een kwartier kwijt.

Ik moet veel verder rijden,

en bovendien mag ik maximum 50 km per uur.

Maar ik heb ook geluk.

Want de aanwijzingsborden zijn correct geplaatst.

Ze zijn duidelijk en je kan niet verkeerd rijden.

Ik doe dus "Volg A".

Mijn GPS zegt: "Keer om".

Die GPS weet natuurlijk niet dat er omleiding is.

Hij wil dat ik de kortste weg neem.

Maar die kortste weg zit vol wegenwerken.

Ik luister niet naar de GPS.

Ik volg de omleidingroute.

Dan is er nog iets.

Gelukkig was ik ruim op tijd vertrokken,
anders kwam ik nog te laat.

Als je ver weg ergens heen moet,
waar je op tijd moet aankomen,
kan je beter wat op voorhand vertrekken.

Ik weet het uit ervaring.

Zo kom je toch nog op tijd.

Het leven zelf zit ook vol omleidingroutes.

Jij wilt recht op je doel af gaan.

Maar vaak lukt dat niet.

Allerlei moeilijkheden komen op je pad.

De kwestie is om de moed niet op te geven.

De aanhouder wint.

Ik heb geleerd dat ik beter op tijd aan iets begin.

Als je te lang wacht, weet je vaak niet meer
wat, wanneer, hoe je het moest doen.

Dan komt er niets van.

Vroeger hadden we een heel treffend traktaat.

Het bestond uit allemaal mooie tekeningen.

Het begon met het kindje in de wieg en
eindigde met het graf.

Daar tussenin tekeningen van

een spelend kind,
een verliefde twintiger,
een getrouwde drukke dertiger,
een bejaarde.

De bijbehorende teksten waren:

Te jong om aan God te denken.

Te speels om aan God te denken.

Te verliefd om aan God te denken.

Te druk om aan God te denken.

Te oud om aan God te denken.

Te laat om aan God te denken.

Het doel van het leven is zeker niet

"dood gaan",

maar het is wel de eindbestemming

van ieder mens.

Alhoewel:

de Bijbel zegt:

"en daarna het oordeel".

© Tonny Appermont

123 GPS

Niet zo gek lang geleden wisten de meeste mensen

helemaal niet wat GPS was.

Nu weet iedereen het.

De reden is heel eenvoudig.

Iedereen heeft een GPS in zijn auto.

Elk vliegtuig heeft een GPS aan boord.

Elke boot maakt er gebruik van.

Veel wielertoeristen hebben op hun fiets een GPS.

En verwoede wandelaars willen niet verloren lopen

en ook zij gebruiken voor hun tochten ...

een GPS.

De wandel-GPS ziet er een beetje anders uit

dan de GPS in de wagen van papa en mama,

maar heeft precies dezelfde functie.

Een GPS wijst je de weg.

Het is niet te geloven, maar de GPS weet precies

waar je bent.

Rond de aarde cirkelen satellieten en de GPS

maakt gebruik van die satellieten om te bepalen

waar je je bevindt.

Ik vind het een handig ding.

En iedereen vindt dat.

Vroeger moest je heel goed kijken op de landkaart

vooraleer je vertrok.

Nu stel je je GPS in. Hupsakee.

De GPS vertelt je zelfs hoe lang je zult moeten rijden.

Ik heb ervaren dat het nog klopt ook.

Als er geen opstoppingen of omleidingen zijn onderweg, zal je aankomen ongeveer op het uur die de GPS je meedeelde, toen je vertrok.

Je kunt aan de GPS ook vragen om je te waarschuwen. als je te snel rijdt.

Je rijdt 52 waar je maar 50 mag.

De GPS wordt niet boos, maar zegt resoluut: tuut tuut tuut.

De GPS bedoelt: "Let op, seffens krijg je nog een boete voor te snel rijden. Als ik jou was, zou ik wat gas terugnemen.

Beter voor je portemonnee."

Jezus werkt niet als een GPS.

Hij zegt je niet constant: "Doe nu dit, doe nu dat.

Doe dit niet. Doe dat niet. Tuut tuut tuut - je doet weer mis."

Hij werkt meer op de "oude manier".

Je moet niet de landkaart gebruiken, om de weg te vinden op je levenspad.

Wat je wel mag gebruiken: de Bijbel.

Die staat vol met aanwijzingen.

En die "handleiding" van God kan je gebruiken in alle mogelijke levenssituaties.

Bovendien is er een "helpdesk".

Je kunt als het ware telefoneren naar Jezus.

Dat heet: "bidden".

Vind je het weer een vreemd verhaal?

Ik ook, maar het werkt.

Net als de GPS in mijn auto.

© Tonny Appermont